

lovens anden Behandling i Aar. Naar det ærede Medlem mente at kunne dokumentere, at naar der nu for April Maanedes Vedkommende var et Overskud paa 4 400 000 Kr., var det, fordi Kullene nu var nedskrevet saa mægtigt i Pris, saa vil jeg gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis han vil sammenligne Udgifterne for November 1921 med November 1920, saa viser det sig, at Udgiften paa Statsbanernes Budget i November 1921 er 5 300 000 Kr. lavere end i November 1920. For December 1921 er Udgiften 6 140 000 Kr. lavere end i December 1920, for Januar 1922 4 640 000 Kr. lavere end i Januar 1921 og for Februar 1922 5 490 000 Kr. lavere end i Februar 1921. Endelig er Udgiften i Marts 1922 7 880 000 Kr. lavere end i Marts 1921. Det ærede Medlem vil vide, at i de Maaneder har vi stadig væk de høje Kulpriser, der har da ingen, Nedskrivning af Kulpriserne fundet Sted. Derfor er det ganske urigtigt, naar det ærede Medlem nu kommer og siger, at naar vi for April Maanedes Vedkommende er naaet til, at Udgifterne er formindsket med ca. 6 Mill. Kr., kan det udelukkende skrives paa Kullenes Regning. Nedskrivningen for Kullenes Vedkommende for April Maaned vil kun udgøre mellem 2 og 3 Mill. Kr. Saadan er det virkelige Forhold. Jeg skal i øvrigt lade Kullene ligge. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Rode vinder saa overordentlig meget mere ved stadig at rode op i disse Kul.

Med Hensyn til det Samraad, der findes under Nr. 242 i Betænkningen vedrørende Hemmeligholdelse af Telegrammer og Statstelefonsamtaler, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Jeg vil først oplyse, at enhver Telegraffunktionær, der gør sig bekendt med Indholdet af et Telegram eller en Telefonsamtale, maa afgive et Tavshedsløfte, og at et Brud paa denne Tavshedspligt foruden straks at medføre Afskedigelse af Telegrafvæsenets Tjeneste straffes under Hensyn til Loven af 11. Maj 1897, hvor det i § 17, 2det Stykke, hedder: Den, som handler herimod, bliver, foruden at han afskediges af Telegrafvæsenets Tjeneste, at straffe, for saa vidt han har handlet forsætligt, med Fængsel eller under skærpene Omstændigheder med Forbedringshusarbejde og for uagtsom Krænkelse af Hemmeligholdelsespligten med Bøde eller simpelt Fængsel". Hvad Telegrammerne angaar, bliver ethvert indleveret Telegram ekspederet som af Afsenderen bestilt, kun har den internationale Telegrafkonvention, hvis Bestemmelser er gældende i alle Lande, der hører under Verdenstelegrafunionen,

fastsat, at Telegrammer, der anses for farlige for Statens Sikkerhed, stridende mod Landets Love, Orden og Sædelighed, ikke befordres, og lignende Bestemmelser gælder for Indlandet. Der finder altsaa overfor Telegrammer ikke anden Censur Sted end den, der er en Følge af disse Bestemmelser, i alt Fald ikke under de nuværende Forhold — vi ved jo, at der under Krigen var en meget indgaaende Telegramcensur af alle Telegrammer til og fra Udlandet. Hvad Telefonsamtalerne angaar, er det en Selvfølge, at enhver Censur ifølge Sagens Natur er umulig, og overfor Telefonsamtaler er det altsaa i Virkeligheden Anklagen for Spioneri, som maa tilbagevises. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at Personalets Instruktion med Hensyn til Ekspedition af Telefonsamtaler bl. a. gaar ud paa, at den ekspederende Funktionær, naar to samtalesøgende Abonenter er sammenstillet, af og til skal stille sig ind paa Linien for at paahøre, om Samtalen forløber tilfredsstillende. Denne Foranstaltning er nødvendig, navnlig paa lange Afstande og under vanskelige Ledningsforhold, da Kilderne til Forstyrrelse naturligvis let bliver talrigere, jo større Afstandene er, og det kan medføre Nødvendighed for, at Samtalen annulleres eller omdirigeres ad andre Linier. Det er med andre Ord uundgaaeligt, at den ekspederende Funktionær hører noget af Samtalen, men derfor bliver den ubetingede Tavshedspligt ogsaa haandhævet saa strengt, at Overtrædelser straffes med Fængsel eller Forbedringshus, altsammen i Henhold til den Lov, jeg nævnte før. Men jeg maa bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at denne Tavshedspligt selvfølgelig ikke fritager Ekspedienten for den Pligt, der paahviler enhver i Henhold til Straffelovens § 109, nemlig Pligten til at underrette Politivirigheden, naar man erholder Kundskab om, at visse større Forbrydelser paatænkes. Det var netop det, der skete i Randers. Den paagældende Telefonekspedient har kun handlet efter Lovens Paabud ved at gøre Anmeldelse for sin foresatte, og denne har saa ladet Anmeldelsen gaa videre til Politimesteren. Derefter blev det naturligvis Politimesterens Sag at afgøre, hvad der skulde foretages videre. Maa jeg blot tilføje, at vedkommende Funktionærer i Randers har handlet efter deres Instruktion, saaledes som de opfattede den, og som deres Pligt paabød dem at handle: de har meldt det til deres foresatte, der igen har meldt det til Politimesteren. Der er intet som helst at bebrejde disse Folk, tværtimod, de har efter min